

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary
Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/tm07042026>

Beliefs In Sangam Literature

Dr. K. VEERATHAMILAN*,

Assistant Professor in Tamil, Science and Humanities, Sri Muthukumaran Institute of Technology,
Chennai-69, Mobile: 7639263360,

*Correspondence: veerathamilan02vdm@gmail.com

Article Info

Received on 21-Mar-2026, Revised on 27-Mar-2026, Accepted on 27-Mar-2026, Published on 01-April-2026

ABSTRACT

This article explores the diverse systems of belief prevalent among ancient Tamils as depicted in Sangam Literature. While these early people lived in harmony with nature, their inability to fully comprehend or control natural phenomena—such as thunderstorms, earthquakes, and diseases—led to the development of specific beliefs rooted in both awe and fear. The author traces the linguistic evolution of the word "belief" from its roots in Tolkappiyam, where it initially signified "desire," to its later usage denoting "trust" or "faith".

The study details various traditional practices, including Nimitham (omens), Virichi (listening for random auspicious words), and Aazhiyizhaithal (drawing circles in the sand to predict a lover's return). Furthermore, the article examines the significance of animal behaviors—specifically those of lizards and crows—and the spiritual reverence for trees. It also touches upon the ancient dread of ghosts and the interpretation of nightmares as precursors to misfortune. Ultimately, the paper argues that these beliefs were not merely superstitions but served as a social framework and a way of life that continues to influence modern Tamil culture.

KEYWORDS: Sangam Literature, Ancient Tamil Beliefs, Nimitham (Omens), Virichi, Tolkappiyam, Folk Beliefs, Superstitions, Cultural Heritage, Natural Phenomena, Tamil Life, Mythology.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்க இலக்கியத்தில் நம்பிக்கைகள்

*முனைவர் க. வீரத்தமிழன், உதவிப் பேராசிரியர் (தமிழ்), அறிவியல் மற்றும் மனிதவியல் துறை,
ஸ்ரீ முத்துகுமரன் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, சென்னை - 69. கைபேசி எண்: 7639263360,
மின்னஞ்சல்: veerathamilan02vdm@gmail.com

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் என்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்களின் வாழ்வியலைத் தெள்ளத்தெளிவாகக் காட்டும் கண்ணாடியாகும். அக்கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தாலும், இயற்கையின் மாற்றங்களையும் எதிர்பாராத நிகழ்வுகளையும் எதிர்கொள்ள சில 'நம்பிக்கைகளை' வகுத்து வைத்திருந்தனர். இவை வெறும் மூடநம்பிக்கைகளாக அமையாமல், சமூகக் கட்டுக்கோப்பாகவும், வாழ்வியல் நெறியாகவும் இருந்தன. இன்றைய அறிவியல் உலகில் பழந்தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கைகள் அறிவுக்குப் பொருந்தாதனவாகத் தோன்றலாம். எனினும் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் இத்தகைய நம்பிக்கைகளில் பல அவர்களின் வாழ்வோடு இரண்டறப் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன என்ற உண்மையை மறுக்க இயலாது என்பதை நோக்கமாக கொண்டே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தோற்றம் வளர்ச்சி

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் சமுதாயத்தால் பாதுகாக்கப் படுகின்றன. மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த நம்பிக்கைகள் என்று தோன்றின என்று திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாத பழைமை கொண்டதாகும். எனினும் மனிதன் இயற்கையில் அதீத பாதிப்புக்களுக்கு மிகுதியும் ஆட்பட்டிருந்த அறிவு வளர்ச்சியில் தொடக்ககாலத்தில் நம்பிக்கைகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் மனிதன் கூடிவாழத் தொடங்கியபோது இயற்கையோடு போராட வேண்டியிருந்தது. அப்போராட்டங்களில் வெற்றி கிட்டியபோது மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் தோல்வியுற்றபோது அச்சமும் அவலமும் பிறந்தன. ஆதிமனிதன் இயற்கையைத் தன்வயப்படுத்த முடியாதநிலையில், இயற்கையில் ஆற்றல் தன்னினும் வலிமைமிக்கது என்று உணரத் தலைப்பட்டான்.

அந்நேரங்களில் அவனது இயலாமை, அறியாமை ஊழ்வினை கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் புதிய நம்பிக்கைகளைப் படைத்துச் சமாதானமும் ஆறுதலும் செய்ய முனைந்தது. இதனை, “ஆதிசூடிகள் இயற்கையில் காணும் தீ, இடி, பெருமழை, பூகம்பம் போன்ற அச்சம் தரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் நோய்களுக்கும் உலகின் கண் உலவும் கணக்கற்ற ஆவிகளே காரணம் என நம்பினார். ஆவிகளின் சினத்தைத் தணிக்க அவற்றைத் தேவதைகளாகக் கருதி வழிபட்டனர்” (கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-3, ப.672.) என்று கலைக்களஞ்சியம் சுட்டுகின்றது. ஆதலால், இயற்கையில் அதி வல்லமையே ஆதிவாசிகளின் உள்ளத்தில் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்து நம்பிக்கைகளையும் உருவாக்கியது எனக் கூறலாம்.

மனிதனின் தன்னல உணர்வுகளும் சமுதாய நலஉணர்வுகளும் நம்பிக்கைகளை உரமிட்டு வளர்த்து வருகின்றன. அந்நம்பிக்கைகள் ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து மற்றொரு

தலைமுறையினருக்கு மரபுவழியில் பரவி வருகின்றன. தொடக்ககால நம்பிக்கைகள், இன்றைய நடைமுறை வாழ்வில் தொடர்ந்து வழக்குப் பெற்று வருகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் மக்கள் வாழ்வில் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன.

நம்பிக்கை - சொல்லும் பொருளும்

நம்பிக்கை என்பதனைச் சுட்ட ஆங்கிலத்தில் 'Belief' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஜெர்மன் மொழியில் 'Aberglaube' என்ற சொல்லும் டச்சுமொழியில் 'Overgeloof' என்ற சொல்லும், டேனிஷ் மொழியில் 'Overtro', 'bijgeloof' என்ற சொற்களும் 'நம்பிக்கை' என்னும் பொருளில் கையாளப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'நம்பு' என்ற சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை

“நம்புமேவு நசையா கும்மோ” (தொல். சொல். 329)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம். தொல்காப்பியர் 'நம்பு' என்ற சொல்லை உரிச்சொல்லாகக் காட்டுகின்றார். இதன் படிநிலை வளர்ச்சியாக நற்றிணையில் 'நம்பு' என்ற வினைச்சொல் 'நம்பிக்கை' என்ற பொருளிலும், மற்றொரு பாடலில் நம்புதல் என்ற சொல்லாட்சியும் கையாளப்பட்டிருப்பதை காணலாம். இவற்றிலிருந்து நம்பு என்ற சொல் தொடக்கத்தில் விருப்பம் என்ற பொருளிலும், பின்னர் நம்பிக்கை என்ற பொருளிலும் பயின்று வந்து, காலப்போக்கில் நம்பிக்கை என்ற பொருளில் மட்டுமே இச்சொல் வந்துள்ளன என்பதை

“சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்” (நற். 175:7)

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனிற்” (நற். 327:1)

என்ற இப்பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றது.

அறிவும் நம்பிக்கையும்

சர் டபிள்யூ. ஹாமில்டன் (Sir W. Hamilton) என்பவர் “அகமனத்தின் உருவாக்கமே நம்பிக்கையாகும். அறிவாற்றல் என்பதிலிருந்து (Knowledge) அது மாறுபட்டு நிற்கின்றது. பகுத்தறிவிற்கும் அவை உட்படுவதில்லை; எனினும் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒன்றை நம்பிக்கை எனக் கொள்ளலாம்.” (Encyclopaedia of Religious and Ethics, Volume 12, p.459.) என்கிறார். அறிவுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பது இவரது கருத்தாகும். ஏனெனில், இவரின் கூற்றுப்படி முன்னோர்களின் தத்துவங்களையும் மூதுரைகளையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். அவை தர்க்க முறையில் (Logical Method) அறியப்படுவதால் நம்பிக்கைகளாகின்றன.

நிமித்தம் பார்த்தல்

நிமித்தம் என்பது வாழ்வில் பின் நிகழவிருக்கும் நன்மை தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் வாயிலாக முன்னுணர்த்துவதாகும். இதனை இன்று 'சகுனம்' என அழைக்கின்றனர். பழங்காலத் தமிழர்கள் இதனைப் புள் நிமித்தம் என இரு சொற்களால் சுட்டியுள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் “மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்” (தொல்.பொருள். 39.1-4) என்று குறிப்பிடுகிறது. வீட்டில் இருந்து புறப்படும் முன் நன்னிமித்தம் பார்த்து அவர்கள் புறப்பட்டனர். பறவைச்

சகுணங்களாலும் நிமித்தங்கள் தீர்மானிக்கப்பட்டன.

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர் பழியலர்” (புறம். 204:10-11)

வள்ளலிடம் பரிசில் கிடைக்கவில்லை என்றால் வள்ளலைப் பழிக்காமல் தாம் புறப்பட்ட நேரம் நல்ல நேரமாக இல்லை என்று வருந்தினர். பறவை செயல்கள் மூலமாகவும் நிமித்தம் பார்க்கப்பட்டது. அது புள் நிமித்தம் எனப்பட்டது. நாளினாலும் புள்ளினாலும் நிமித்தம் பார்க்கப்பட்டது.

விரிச்சி கேட்டல்

விரிச்சி என்னும் நற்சொல் கேட்டு அதன்படி நடக்கும் நம்பிக்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தது. தம்மொடு தொடர்பு இல்லாதவர்கள் தற்செயலாகப் பேசும் பேச்சினை அடியொட்டி அமைவதே விரிச்சி ஆகும்.

“உருமிடைக் கடிஇடி கரையும்

பெருமலை நாடனை வருஉம் என்றாளே” (நற். 65)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவன் எப்போதும் வருவான் என தலைவியும் தோழியும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பக்கத்து வீட்டு பெண் தற்செயலாக மற்றொரு பெண்ணுக்கு ‘இன்னே வருவேன்’ இப்போதே வருவான் என்று உரைத்தல் அது நற்சொல்லாகக் கருதப்பட்டது (நற்.65). மேலும்,

“நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்

செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா” (புறம். 28:6-7)

“அரிவளைப் பொலிந்த தோளுஞ் செற்றம்” (குறு. 260-3)

இப்பாடலடிகளில் விரிச்சி கேட்பதற்காக முதுபெண்டிர் கோவிலுக்கு சென்று முல்லை பூக்களை நெல்லோடு தெய்வத்துக்கு பலியாகத் தூவி ‘விரிச்சி’ கேட்டு நிற்பர். அரிவளை-சங்கு, சங்கு வளையல்களுக்கு ஆகு பெயராக வந்து வளையல்கள் அணிந்த பொலியுற்ற எனத் திடத்தோள் துடித்தலை நன்னித்தமாக கூறப்படுகிறது.

ஆழியிழைத்தல்

தலைவனைப் பிரிந்து தனிமையுற்றிருக்கும் தலைவி, தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கித் தானே குறிப்பார்க்கும் ஒரு குறிமுறையாகும். இதனை,

“கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று

நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே”(கலி. 142:24-25)

இலக்கியங்கள் கூடலிழைத்தல் எனச் சுட்டுகின்றன. கண்ணை மூடிக்கொண்டு மணலில் ஒரு வட்டம் வரைய முற்படுதலாகும். கோடுகள் இணைந்திருந்தால் தான்நினைத்தது நிறைவேறும் எனவும் இணையாதிருப்பின் நிறைவேறாது என நிச்சயிக்கும் நிமித்த குறி நம்பிக்கையாகும். இதனைக் கூடல், கூடலிழைத்தல், ஆழியிழைத்தல் எனவும் சுட்டுவர்.

இலக்கியத்தில் தலைவனின் வரவினைக் கோடிட்டு ‘கழிவரைந்தும்’ எண்ணிய திறத்தை காண்கிறோம். ஆனால் கூடற்கழி வரைந்த திறத்தை,

“செய்குறி ஆழி வைகறோ றெண்ணி

எழுதுசுவர் நனைந்த அழுதுவார் மழைக்கண்” (அகம். 351:10-11)

என்ற கலித்தொகை பாடல் அடிகளில் தான் காணப்படுகிறது.

பல்லி

அக்கால மக்கள் பல்லி சொல்வதைக் கூர்ந்து கெட்டு எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்து அதற்கேற்ப நடந்தனர். தலைவனைப் பற்றித் தான் நினைத்த போகுதெல்லாம் பல்லி சுவரில் பொருந்தி நன்றாக ஒலித்தது. இதனால் பொருள் தேட சென்ற தலைவன் விரைவில் திரும்புவான் என தலைவி நம்பினாள். (நற். 333.9-12).

பல்லியின் ஒலி நன்னிமித்தமாக அமைவதை,

“இனிய கூறும் பல்லி” (நற். 246:1-2)

“நல்லதைக் கூறும் பல்லி” (நற். 333:10-12)

“நிகழ்வதைக் கூறும் பல்லி” (அகம். 151:13-15)

“முதுவாய்ப் பல்லி” (அகம். 387:14-16)

“கணிவாய்ப்பல்லி” (151:14-15)

எனச் சுட்டுவது மூலம் அறியலாம். பல்லிபட்ட திசையினைத் தொழுத செய்தியை,

“ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலை,

பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்” (அகம். 9:18-19)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். இன்றைய நிலையில் பல்லியின் சொல்லைக் கேட்கும் வழக்கமும் அவற்றிற்குப் பலன்கண்டு செயல்களைத் தொடங்குவதும் கிராமப்புற மக்களிடையே நம்பிக்கையாக இருந்து வருகிறது.

காக்கை

காக்கை பறவை இனங்களிலேயே அறிவுமிக்க பறவையாக கருதப்படுகிறது. இதன் ஒலியினைச் சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் சங்க காலம் தொட்டு இன்றுவரை தமிழ்மக்களிடையே நின்று நிலவுகிறது. காக்கை கரைந்தால் வீட்டிற்கு விருந்தினர் வருவர் என்னும் நம்பிக்கை அக்காலத் தமிழ் மக்களிடமும் இருந்தது என்பதை,

“விருந்து வரக்கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறு. 210:6)

என்ற வரிகளில் கூறப்படுகிறது.

உணவு உண்ணுவதன் முன்னர் உண்ணவிருக்கும் உணவில் ஒரு பகுதியைக் காக்கைக்கு கொடுக்கும் வழக்கம் அன்று இருந்துள்ளது. காக்கைகளின் வடிவில் முன்னோர்கள் உணவை ஏற்பதாக மக்களிடம் நம்பிக்கை இருந்தது. எனவே காக்கைக்கு இடப்பட்ட உணவு பலி எனப்பட்டது. இதனை,

“மாசில மரத்த பலியுண் காக்கை” (நற். 281:1)

“உகுபலி அருந்திய தொருவிரற் காக்கை” (நற். 343:5)

ஆகிய அடிகள் காக்கைப் பற்றிய நம்பிக்கையை எடுத்துரைக்கிறது.

மரம்

மரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல நம்பிக்கைகள் நிலவி வந்தன. மரத்தை கடவுள் உறையும் இடங்களாக நம்பி மக்கள் வழிபட்டனர். இதற்கு,

“தொன்றுறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை

மன்றப் பெண்ணை” (நற். 303:3-4)

“கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பைச்

சேவலொடு புணராச் சிறுகளும் பேடை” (அகம். 270:12-13)

என்ற வரிகள் சான்றாகின்றன. உன்ன மரம் என்பது ஒருவகை மரமாகும். இதனை போர் செய்வதற்குச் செல்வோர் நிமித்தம் பார்த்தற்குரிய மரமாக குறிப்பர். இம்மரம் தழைத்து இருந்தால் வெற்றி கிட்டும். வாடி இருந்தால் தோல்வி வரும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

“ஓடாக்” கழல் நிலை உளப்பட ஓடா

உடல்வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும்

இலையில மலர்ந்த இலவமொடு

நினையுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே” (அகம். 185:12-13)

மேலும், உன்னம் நிமித்தமுணர்த்திய நிலையினைப் பதிற்றுப்பத்தின் (40.12-17, 61.3-6) என்ற இரு பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பேய் நம்பிக்கை

தமிழ் மக்களுக்கு பேய் நம்பிக்கை இருந்து அதனை கண்டு அஞ்சினர். இவை சுடுகாட்டிலும் மரங்களிலும் வாழும் என நம்பினர். பேய்க்கு பலியிட்டால் அது தன்னால் பிடிக்கப்பட்டவரின் உயிரை கொல்லாது விட்டு விடும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது என்பதை,

“மெய்பணிகூரா அணங்கெனப் பராவலின்

வலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல” (பதிற். 71.22-23)

என்ற வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. பேய்களும் பிசாசுகளும் வருத்தும் தெய்வங்களும் மதுரை வீதிகளில் நள்ளிரவில் சுற்றித் திரிந்தன என அக்கால மக்கள் நம்பினர் (மதுரைக்காஞ்சி. 631-633) என்பதை மதுரைக்காஞ்சி என்ற பாடலடிகளில் குறிப்பிடுகின்றது.

“நெய்யோடு இமைக்கும் ஐயவித் திரள் காழ்

விளங்கு நகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிஇ

‘புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து.” (நற். 370.1-5)

என்ற அடிகளில் வேப்பிலையும் வெண்சிறு கடுகும் மக்களை பேயினின்றும் காக்கும் என நம்பினர். குழந்தைகளுக்கு தீங்கு ஏற்படாமல் இருக்க தலையில் நெய்யும் வெண்கடுகும் அப்பப்பட்டன.

“தீம் கனி இரவமொடு வேம்பு மனைச் செர்”

வாங்கு மருப்பு யாழொடு பல் இயம் கறங்க

கை பயப் பெயர்த்து மை இழுது இழுசி

ஐயவி சிதறிஇ ஆம்பல் ஊதிஇ

இசை மணி எறிந்தஇ காஞ்சி பாடிஇ” (புறம். பா. 281)

புண்பட்ட கணவனை பேய்தீண்டிக் கொன்று விடாமல்இ இருக்க மனைவியர், இலவ மரத்தின் இலையை வேப்பிலையோடு சேர்த்து கட்டி வாசலில் தொங்க விட்டு வெண்கடுகை வீட்டில் தூவியும் யாழ் இசையில் காஞ்சிப் பண் பாடியும், நறும்புகை எடுத்தும், சிறு மணிகளை ஒலித்தனர். இவ்வாறு தன் கணவனைப் பேய்களிடம் இரந்து காப்பாற்ற பெண்கள் முயன்றனர் என்ற செய்தியை (புறநானூறு. 281) பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

கனவுகள்

இலக்கியத்தில் கனவுகள் நம்பிக்கைகளாகவும் வருங்காரியத்தை முன்னர் உணர்த்துவனவாகவும் உற்பாதங்களின் அறிகுறியாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இலக்கியத்தில் கனவுகளில் தீமையை முன்கூட்டி உணர்த்துகின்றவை தான் மிகுதி. நற்கனவுகள் மிகக் குறைவாகவே அமைவதாகச் சுட்டுப்படுகிறது. இதனைஇ

“எயிறுநிலத்து வீழவும்இ எண்ணெய் ஆடவும்,
களிறுமேல் கொள்ளவம்இ காழகம் நீப்பவும்,
வெள்ளி நோன்படை கட்டிலொது கவிழவும்,
கனவின் அரியன காணாஇ நனவின்....” (புறம். 41:8-11)

என்ற அடிகளில் எயிறு நிலத்தில் வீழ்தல், தலையில் எண்ணெய் தேய்திருத்தல், களிறுமேல் ஊர்தல், கட்டிய ஆடை நீங்கல், படைகலம் கவிழ்தல் ஆகியவை கனவில் வருவதை தீய நம்பிக்கையாக குறிக்கப்படுகிறது.

முடிவுரை

மேற்கூறிய நம்பிக்கைகள் தமிழ் மக்களின் மனத்தின்கண் தோன்றியவையாகவே இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. இன்றைய விஞ்ஞானக் காலத்திலும் தமிழர்கள் தம் முன்னோர் பின்பற்றிய நம்பிக்கைகளை மரபு வழியாக கடைப்பிடித்து வருவதை காணமுடிகிறது. இது அவர்களின் வாழ்வில் ஓர் அங்கமாக மாறிவிட்டது என்பதே நிதர்சனமான உண்மை என்று இக்கட்டுரை மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், பொருளதிகார மூலம், இளம்பூரணர் உரை, உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை.
2. தமிழ் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், க. காந்தி, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
3. சங்க இலக்கியம் சமயம், வழிபாடு, அரசு, சமூகம், முனைவர் அ. பாண்டிரங்கன்.
4. புறநானூறு மூலமும் உரையும், புலியூர்க்கேசிகள் உரை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 14.
5. நற்றிணை இரண்டாம் பகுதி, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், 1984, பிராட்வே, சென்னை-600 001.
6. நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, சு. சக்திவேல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1983.
7. பெரியசாமித்தாரன் ம.ப., கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-3, தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 1956.

8. James, Hastings,(Ed.), Encyclopaedia of Religious and Ethics, Volume 12, Encyclopaedia Britannica Inc., Edinburgh, 1967.

References

- [1]. Tolkappiyam: Solladhikaram & Poruladhikaram (Source Text), Commentary by Ilampuranar, International Institute of Tamil Studies, Taramani, Chennai.
- [2]. Tamil Customs and Beliefs, K. Gandhi, International Institute of Tamil Studies.
- [3]. Sangam Literature: Religion, Worship, State, and Society, Dr. A. Pandurangan.
- [4]. Purananuru (Source and Commentary), Commentary by Puliyur Kesikan, Saradha Pathippagam, Chennai - 14.
- [5]. Natrinai – Volume II, Explanatory Commentary by Puliyur Kesikan, Pari Nilayam, 1984, Broadway, Chennai - 600 001.
- [6]. Folklore Studies (Naattuppura Iyal Aaivu), S. Sakthivel, Manivasagar Pathippagam, Chidambaram, 1983.
- [7]. Periyasamy Thooran, M.P., Encyclopedia (Kalaikkalanjiyam), Volume 3, Tamil Development Academy, Chennai, 1956.
- [8]. James, Hastings,(Ed.), Encyclopaedia of Religious and Ethics, Volume 12, Encyclopaedia Britannica Inc., Edinburgh, 1967.